

Dag 9 - lørdag d. 13. august

I dag var udfordringens dag. Der var for de seje planlagt en sejltur til Sermilikfjorden, hvor der var en vandrerute retur til Tasiilaq.

Vandreturen gik op til ca. 400 meters højde og havde en længde på c. 20 km. Det ville tage ca. 8 timer at gå turen i det til tider meget ujævne terræn.

For at være på, at holdet var tilbage inden aftensmaden, var det aftalt at afgang var kl. 08.00

Kort over dagens udflugt

Vejret var atter flot, men med en lavthængende tåge, hvilket skulle vise sig at give lidt problemer i begyndelsen af gåturen.

08.00 afgik båden med 9 forventningsfulde deltagere. Sejlturen var på "blankt" hav, omend tågen gjorde det svært at orientere sig. Båden nærmede sig startpositionen og det sidste stykke foregik indenskærs. Her var lokalkendskab et MUST. Der var tåget, isfjelde samt snævert farvand, så erfaringen fra vores bådfører Sivert var derfor uundværlig.

Der navigeres i tåget, snævert og isfyldt farvand

Vel fremme ved turens startsted, kom alle deltagere godt i land eller næsten alle. Henning var første mand i land, men gled på en våd klippe og startede derfor turen med at få bandage på tommelfingeren (godt vi havde sygeplejsken med på hele turen).

Han kom heldigvis ikke alvorligt til skade, men tommelfingeren skabte mange gode grin på den resterende del af Grønlandsrejsen 2022.

Det første, der mødte os, var et lille hus, som bliver anvendt til lejrskoleophold for områdets børn.

Huset var aflåst, så vi fortsatte hurtigt videre mod de høje fjelde.

Begyndelsen af turen blev vanskeligere end forventet, da turen ikke var opmærket, samt den lavthængende tåge, som gjorde det vanskeligt at se langt frem i horisonten.

På bedste demokratisk vis, blev Nils, Peter og Stephan enige om, hvilken retning vi skulle gå for at finde den første sø, som også var første pejlemærke ud fra Nils' turkort. Afsted det gik og vi var i godt humør, da naturen igen vidste sig fra sin aller flotteste side. Sol og tåge "kan bare noget".

Solen forsøger at brænde sig gennem tågen

Skal vi derop, ja selvfølgelig skal vi det!

Det første indtryk af et helt fantastisk grønlandsk landskab betragtes med stor begejstring.

Der skulle ikke gå længe, før dagens første, men dog mindre stigning skulle besejres. Stigningen bestod af mange løse sten, som til tider var vanskelige at gå opad på. Vi havde et lille håb om, at "søen" ville være synlig fra toppen.

Vel oppe på toppen kunne vi blot konstatere, at der ikke var nogen sø i syne. Det skulle dog ikke forhindre os i at finde kameraerne frem og nyde udsigten.

Turen gik videre i kuperet klippe-terræn. Vejret var efterhånden også blevet helt sommeragtigt. Vi havde i hvert fald ikke problemer med at holde varmen.

En smuk tur - på vej til dagens sværeste stigning.

På vej til næste stigning måtte vi blandt andet krydse en lille gletcher, som bestemt ikke var helt ufarlig at passere.

Så nåede vi frem til turens hårdeste stigning. Der inspiceres nøje, hvilken vej der er den letteste vej op, for at undgå alt for mange omveje.

Det var en kort, men ganske stejl stigning, som fik sveden frem på panden hos de fleste.

Efter lidt op og ned på fjeldsiden, nåede alle toppen, med sved på panden og en puls lidt højere end hvilepuls.

Første mand på toppen "nyder" at betragte de andres strabadser.

På toppen blev det til en kort drikke og chokolade pause. Denne blev nydt ved en af de 3 shelters som lå på toppen. Vi mødte et tysk ægtepar, som havde planer om at overnatte i en af shelterne, og derefter gå retur til Tasiilaq næste dag. Det må helt sikkert prøves, hvis man skulle komme på disse kanter igen en gang i fremtiden.

Godt med en sten at støtte sig opad efter turens ”højdepunkt”

Vi fik gode råd fra de flinke tyskere, til hvordan vi nemmeste ville finde ”søen”.

Turen gik videre herfra i smukt landskab, hvor vi gik parallelt med et højlands vandløb. Der er bare noget helt specielt ved at vandre i 450 meters højde, ved siden rindene vand.

Lars havde vist som den eneste mygge/flue-fobi (for der var jo hverken fluer eller myg)

En lille times tid senere blev det besluttet, at det var tid til at nyde dagens frokost og så endda i det mest fantastiske vejr. Efter at maden var indtaget, var det tid til at nyde et godt hvil i solen. Det bør også nævnes, at nogen sover bare mere "højlydt" end andre!

Efter en middagslur gik turen videre. Vi manglede jo stadig at finde den første sø for at sikre, at vi vej på rette vej - og endelig var søen der. Vi vidste nu, at kursen var sat rigtigt. Retningen hjem var at følge tre søer lige efter hinanden.

Et flot view ud over den anden sø.

Efter vi fandt første pejlemærke, kom de to andre som perler på en snor. Jo længere vi gik, jo flere fantastiske view's dukkede der op.

Et endnu flot view ud over den tredje sø.

Endelig nede fra de høje tinder var der et langt stykke, hvor terrænet var mere eller mindre fladt - ja, mere eller mindre månelandskabsagtigt. Der blev også tid til at nyde Nina's hjemmebagte kage

Dejligt med "flad jord" under støvlerne

På østsiden af den sidste sø var der etableret et vandkraftværk. Herfra var der en grusvej, som førte os den sidste vej til Tasiilaq. Selvom der var en grusvej, var terrænet fortsat noget kuperet.

Porten til Tasiilaq fra nordsiden

Efter 8 timer med "op og nedture" i fjeldene ved Tasiilaq dukkede byen op igen.

Kongeetapen på Grønlandsrejsen 2022 var ved at nå sit mål. Turen bød på en skadet tommelfinger (der som dagene gik, udviklede sig til svære lugtgener), et par trykkede ribben, men vigtigst af alt, en masse uforglemmelige indtryk, med et godt team work i gruppen. Der blev sågar dannet en "strikkeklub", som udelukkende består af mænd. Om den stadig eksisterer ved kun de tre medlemmer.

Efter en lang dag med masser af højdemeter og mange skridt blev det tid til at restituere med en kold 1664.

En god vandretur med masser af udfordringer og oplevelser var slut.

Nu skulle der snart spises og klargøres til morgendagens sejltur.

Skrevet af Stephan Christensen